

ВЄЯКОЄ ДЫХАНІЄ ДА ХВАЛИТ ГОСПОДА!

Преподобна Параскева Сербська

ПАРАСКЄВА

липень 2012 року

ВІСНИК ПАРАФІЇ ПРЕПОДОБНОЇ ПАРАСКЄВИ СЕРБЬСЬКОЇ СІА ЛИШНЯ ТА ОСИКОВЕ
МАКАРІВСЬКОГО РАЙОНУ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ВІДАЄТЬСЯ ПРИ ХРАМІ ПРЕПОДОБНОЇ ПАРАСКЄВИ З БЛАГОСЛОВЕННЯ БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО ТА ВСЬЄЇ УКРАЇНИ ВОЛОДИМИРА

Святих апостолів Петра і Павла Православна Церква називає Первоверховними. Цим почесним найменуванням вони відзначені, бо особливо потрудилися в поширенні Христового вчення серед язичницьких народів і показали найвищі зразки відданості і любові до Божественного Учителя і Його справи на землі.

палким послідовником Христовим, Його учнем і постійним супутником.

Самовіддана любов до Христа відкривала Петрові Божий Промисел. Він перший сповідав Ісуса Сином Бога Живого (Мф. 16,

ниством Божим. "Сповідую ж вам, браття, – пише апостол галатам, що Євангеліє... я прийняв... і навчився не від людини, а через одкровення Ісуса Христа" (Гал. 1, 11-12). Великою була могутність проповіді апостола, він добре потрудився для поширення віри Христової.

Апостол Павло особисто не бачив Христа, не був серед учнів за Його земного життя, але своїм просвіченим, ясним і багатограним розумом назавжди визнав, що Христос – це дійсно обітований Месія, Котрий прийшов спасти увесь рід людський, і хто у Христі, той нове творіння, нова людина. Апостол Павло теж дістав вінець мученицької смерті, хоча, на відміну від апостола Петра, його не розп'яли, а як римському громадянину відтяли голову мечем.

Великою була нагорода Первоверховним апостолам ще за часів їхнього земного життя. Святий апостол Петро був удостоєний стати свідком найважливіших подій у житті Христа-Спасителя – Гефсиманської молитви і Божественної слави на горі Преображення. А святому апостолу Павлу було дано бути восхищеним до третього неба, за його висловом, до раю, де він чув невимовні слова, котрих людина не в змозі і переказати.

Перед нами люди, які своїм життям вчать нас: якщо згрішив – то покайся, якщо потерпів падіння – то

вставай, виявив слабкoduхність – зміцнюйся надією на Бога, віруй у Нього, люби Його. І такий шлях праведного життя у Господі нашому Ісусі Христі і приведе нас до наслідування життя вічного.

Слово "апостол" з грецької перекладається як "посланець". Всі ми послані Богом у цей світ щоб постигати вічну правду і істину і свідчити про неї своїм буттям і життям, тобто жити згідно з Божими заповідями та божественним законом. Це споріднює нас зі всіма святими апостолами і особливо з Первоверховними.

Володимир

Блаженніший Володимир,
Митрополит Київський
та всієї України

Тропарь свята святих
Апостолів Петра та Павла,
глас 4

Апостолов первопрестольниці/
и вселенныя учителяне,/
Владыку всех молитве/
мир вселенней даровати//
и душам нашим велию милость.

Постійно підтримувані благодаттю Святого Духа, вони навертали до Христа тисячі людей, змушували мовчати уста мудреців тодішнього світу, хвилювали й підкоряли своєю проповіддю людські серця.

Згадаємо, скільки бід і скорбот зазнали вони. "Я думаю, – пише св. апостол Павло до коринфян, – що нам... Бог судив бути ніби засудженими на смерть, бо ми були позорищем світові, терпимо голод і спрагу, і наготу, і побої, і поневірємося, ганьблять нас, ми благаємо: ми як сміття для світу, як порох, що усі топчуть донині" (1 Кор. 4, 9-13).

Святий апостол Петро виявив свою любов і відданість Господеві ще в дні земного життя Спасителя. До покликання свого на труди апостольські він носив ім'я Симон і жив у галілейському містечку Віфсаїді. Господь же назвав нового учня Кифою, що означає арамейською мовою "камінь", "скеля". У грецькій мові цьому слову відповідає "петрос" або "петра". Відтоді новонавернений апостол зрився

16). Почувши новину після Воскресіння Господа, він перший біжить до гроба Христа, а пізніше говорить Йому: "Господи! Ти знаєш, що я люблю Тебе" (Ін. 21, 16). Після з'явлення Святого Духа на апостолів Петро першим серед апостолів почав голосно проповідувати віру в Христа, і багатьох людей-язичників та іудеїв навернув до християнської віри. Апостол Петро мученицьки закінчив на хресті своє життя, кров'ю засвідчивши відданість слову Христа.

У всій історії Вселенської Церкви ледве знайдеться інша особа так відома християнському світу, як святий Павло. До покликання на благовісницьке служіння він носив ім'я Савл та був ревним охоронцем фарисейських законів. Сам Христос переродив його з "вітхої" і зробив "новою" людиною та просвітив його світлом істини. І від цього часу не стало Савла, а з'явився Павло – цей "обраний сосуд" Божий і другий Первоверховний апостол.

Своє апостольське служіння Павло проводив під безпосереднім і явним керів-

Проповідь на Євангеліє сьомої неділі по П'ятидесятниці

(у 2012 році цей день припадає на 22 липня)

"По вере вашей да будет вам"
(Мф.9:27-35)

Во имя Отца и Сына и Святого Духа.

"...И открылись глаза их". И что же они увидели, когда глаза их открылись?

"...И когда бес был изгнан, немой стал говорить". И что же сказал он, когда получил от Бога дар речи?

Вот ведь и нам отверз Господь очи телесные, чтобы мы видели мир Божий и образ Божий в каждом человеке. А что видим мы своими здоровыми, как кажется, глазами? И мы, братие, получили от Бога удивительный дар говорить, петь, славить Творца мира. От какого же избытка сердца говорят наши уста? Какие "глаголы неизреченные", какое "пение ангельское" исторгается через них из нашего сердца?

Ясно, что лучше всего, отчетливее всего нашим глазам видны пороки и недостатки нашего ближнего. Зрелище это так впечатляет наши души, так наполняет их "праведным" гневом, "яростью благородной", что иногда кажется - лучше бы нам ослепнуть, лучше бы не видеть все отвратительные подробности окружающего быта, разврата и греха. Понятно, что при таком положении вещей со зрением, дар речи, то есть способность проявлять, открывать сокровенную сердечную глубину, делать ее достоянием всех, эта способность делается тоже вполне греховной. Потому что, когда видишь вокруг себя только зло, только о зле и говоришь.

"Где двое или трое собраны во имя Мое, там Я посреди них" (Мф.18.20), - сказал Господь своим ученикам. И вот, спросим себя, когда двое или трое из нас собираются вместе, не начинают ли они, вопреки Слову Божию, не славить Создателя, но хулить ближнего своего? Бог дал нам глаза, чтобы видеть дивную красоту мира и человека в нем. Бог дал нам уста, чтобы прославлять Его, чтобы молиться и воспевать, чтобы радоваться и благословлять, чтобы благодарить и удивляться. Но человек, выбравший грех и смерть, вместо любви и жизни, всякий дар Божий способен использовать не на пользу, а в погубить себе самому.

Вот почему отшельники и аскеты добровольно отказывались от дара речи, без всякого принуждения принимали на себя подвиг безмолвия. Вот почему преподобные подвижники проходили жизненное поприще, опустив очи долу, не дерзая поднять их, чтобы не осквернить сердце свое даже невольным осуждением. Они, не в пример нам, знали, что невинный грех не увидит. Им было ведомо, что подозревать любую гнусность в другом человеке я могу только тогда, когда такая же гнусность есть и во мне. Они помнили слова Апостола: "Для чистых все чисто; а для оскверненных и неверных нет ничего чистого, но осквернены и ум их и совесть" (Тит.1.15).

Для того чтобы принять любой дар Божий требуется не малое мужество. Открыв глаза, нужно быть готовым к тому, что увидишь не только лики ангельские, но и жестокий оскал злобы. И вот жизненная задача христианина, коль скоро Господь дал ему способность духовного зрения, не забывать о том, что все в этом мире сотворено Богом для человека, для его спасения, для конечного торжества Любви. И то, что видят глаза наши, открывается им в меру нашей веры. Если мы веруем, что Бог сотворил мир для блаженства человеческого, для радости своего любимого творения, то и глаза наши видят все в свете этой верующей любви. А уж если мы начнем мерить мир на свой аршин, если мы решим, что мир таков, какова наша грешная душа, тогда и глазам нашим откроется картина, воистину печальная. Поэтому, как и обещал Спаситель, по вере нашей и дается нам. Аминь.

Священник Сергей ГАНЬКОВСКИЙ
(Публикуется с сокращениями)

Сердечно вітаємо Вас зі святом святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла, з завершенням святого Петрового посту, з прийдешніми днями Хрещення Русі, з Днем теозіменитства Предстоятеля нашої святої канонічної Української Православної Церкви, ангела нашої Церкви, Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського та всієї України!

Дай Боже, щоб в наш непростий і по-своєму лукавий час ми несли рівноапостольське служіння і життям своїм проповідували Христа Розіп'ятого, прославляли Його Воскресіння, були людьми Церкви й стверджували Святе Православ'я.

Настоятель храму Преподобної Параскеви Сербської сіл Лишня та Осикове, парафії на честь ікони Божої Матері "Всецариця" с. Осикове, Хрестовоздвиженського храму с. Мостище, голова комісії з благодійництва Макарівської районної ради архімандрит Філарет (Єгоров); церковна громада

Свята літнього періоду розташовані в такому порядку, що мимоволі вбачаєш у цьому особливий промисел. За один місяць перед очима проходить уся історія хрещення нашої Батьківщини.

Першим святом з цього циклу є день пам'яті святих апостолів, 13 липня. Адже серед них ми вшановуємо святого Андрія Первозваного, який, за переданням, проповідував Христа на схилах Дніпра, де згодом постав величний Київ. Це була перша звістка про Істинного Бога в нашій землі і перші випадки навернення людей руських до християнства.

За кілька днів, 15 липня, ми згадуємо положення чесної ризи Пресвятої Богородиці у Влахерні, храмі Константинополя. Ця святиня, передана Божою Матір'ю в дарунок перед своїм успіхом, довго зберігалася у благочестивих іудейських дівич. У V столітті святиню було перенесено до Константинополя, саме тоді було встановлено й святкування цієї події. Але згодом це вшанування набуло особливого значення, саме після того, як заступництвом Пресвятої Богородиці, після хресного ходу з її ризою, було знято облогу русичів, які майже захопили місто.

Як розповідає "Повість минулих літ", коли Аскольд та Дір із великим військом оточили Царгород, вбили багатьох християн і збиралися вже пробити оборону міста, цар із патріархом всю ніч молилися Богу та Пресвятій Богородиці, а потім винесли чесну ризу і намочили її край в морі. Відразу счинилася буря, яка розмела кораблі язичників-русичів. Після такого Аскольд і Дір не лише уклали почесний мирний договір із Візантією, але й зажадали хреститися. Повернувшись до Києва, вони заклали перші християнські церкви та сприяли першій спробі хрещення Русі. Але це були ще не сміливі кроки. Народ ще не був готовий до прийняття святого дару віри у Христа. Не дивлячись на навернення до християнства своїх ватажків, кияни у своїй більшості продовжували вклонятися ідолам і недовго побивалися, коли Аскольда та Діра було вбито.

24 липня ми вшановуємо пам'ять святої Рівноапостольної Великої Княгині Ольги. Її хрещення було ще однією сходинкою до прийняття Руссю християнства. Ще не був час перемогти Світла над язичництвом, але вже закладалися важливі підвалини майбутньої віри народу. Велика Княгиня привезла з собою священників, опікувалася церквами та службами Божими.

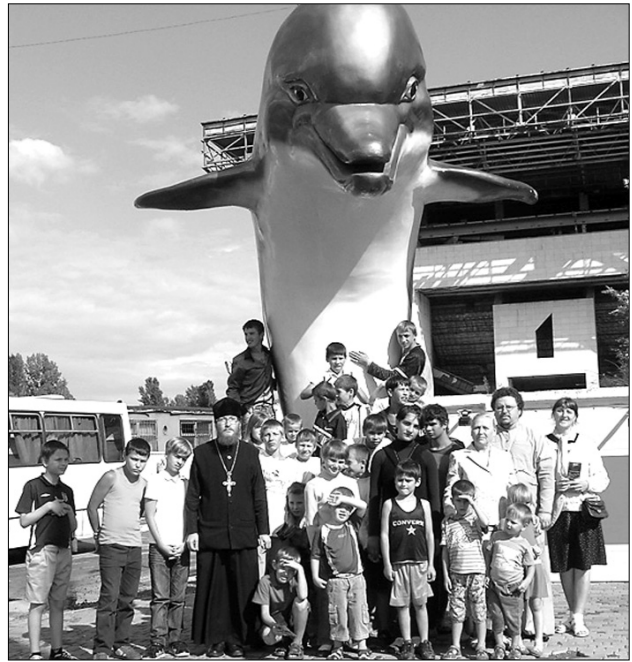
І, нарешті, це очікування, ця ланка подій керована Божим Промислом невідворотно призвела до справжнього дива. І 28 липня ми згадуємо це диво - Хрещення Русі, ми згадуємо його в день пам'яті святого Рівноапостольного Великого Князя Володимира, того, хто за Промислом Божим завершив діло просвічення Русі, навернення її до Бога.

26 червня вікарій Київської Митрополії єпископ Макарієвський Іларій та голова комісії з благодійництва Макарієвського благочиння Київської єпархії архимандрит Філарет (Єгоров) в черговий раз зустрілися з вихованцями Центру ресоціалізації для дітей та підлітків с. Копилів Макарієвського району. Священнослужителі провели бесіду, в якій нагадали про необхідність жити за євангельськими заповідями, бути вихованими, порядними, відповідальними людьми, а також вказали на необхідність відповідального ставлення до людей, природи, навколишнього світу, наголосили на важливості жити добром, любов'ю, радістю та ділитися ними з ближніми.

В центрі перебувають переважно сироти, які потребують особливої уваги, теплоти та розуміння, а інколи і просто відвертого спілкування, адже вони потерпіли від людської байдужості, неухважності, недбалості. Ці діти очікують на переведення в інші установи та заклади, де над ними будуть продовжувати опіку.

Для всіх підопічних центру ресоціалізації було організовано благодійну поїздку до київського дельфінарію, де вони проглянули програму та дізналися більше про життя тварин, які неодноразово приходять на допомогу людям.

Із вдячністю вихователі висловили надію на подальшу плідну душевспасительну соціальну співпрацю зі священнослужителями. Юні вихованці пообіцяли молитися за благодійників.

Нещодавно в Лишні радо вітали гостей-учасників міжнародного богословського семінару "Релігія і Церква як виклик сучасності: Німеччина та Україна", організованого спільно Мюнстерським університетом, Центром св. Климента "Спілкування та діалог культур", Центром європейських гуманітарних досліджень НаУКМА та Інститутом релігійних наук св. Томи Аквінського. Подія замислювалася, перш за все, як нагода для глибокого діалогу поміж українськими та німецькими студентами.

Як спільна українсько-німецька ініціатива Семінар склався з двох однотижневих сесій – у Києві та в Мюнстері. З 29 травня по 5 червня проходила перша, українська частина семінару.

На сесіях семінару було обговорено (англійською мовою) низку актуальних тем: літургійна свідомість Церкви; теологія і наука; церковна ідентичність католика/православного; традиція та інновація; помісна Церква і вселенська Церква; національна та церковна ідентичність.

Багата культурна програма дозволила гостям з Німеччини ознайомитися з духовною культурою України не лише в концептуальному вимірі, а й більш безпосередньо. Вони відвідали Софійський собор, Національний університет "Києво-Могилянська академія", Києво-Печерську Лавру.

Завітали вони й до православного Духовно-просвітницького центру "Ковчег"

при парафії преп. Параскеви Сербської у с. Лишня. Учасники семінару ознайомилися з соціальними, культурними та богословськими проектами центру. Одним з таких проектів є проведення щорічних сесій Київського літнього богословського інституту, про який німецьким гостям вже було частково відомо, оскільки один з керівників групи, професор Томас Бремер, минулого року був одним з викладачів Інституту. Другий керівник німецької групи, професор Клаус Мюллер, у Лишні вперше, тож з цікавістю поставився до представлених проектів.

Гості парафії також спілкувалися з дітьми з симптомами ДЦП з харківської школи-інтернату №8 та їхніми викладачами, що пере-

бували в "Ковчезі" на двотижневому поселенні. Київський дитячий ансамбль "Цвітень" познайомив шанованих гостей та дітей з Харкова з традиціями різдвяного лялькового вертепу, а також дитячим ігровим пісенним фольклором, в якому всі глядачі взяли дієву участь.

Разом з "Цвітнем" та провідними фольклорними колективами району (гурт с. Лишня "Сік землі" та гурт с. Мостище "Лебедина пісня") студенти семінару взяли участь у святкуванні П'ятдесятниці, народних співах, іграх і танцях. Під кінець теплої зустрічі всім присутнім було роздано у благословення ікони Святої Трійці.

З 28 червня по 5 липня діалог було продовжено на території Німеччини, в Мюнстері.

Притча

Стояли у дороги два человека и беседовали.

Шел по дороге мимо них пьяница и подумал: "Эти люди, по всему видно, обсуждают, в какую пивную отправиться, чтобы хлебнуть после трудного дня кружку-другую". И, забыв куда шел, отправился пьяница в кабак.

Проходил мимо беседовавших развратник. Видя их, сказал он себе: "Прямые люди! Никого не стесняясь, посреди народа решают, в какой публичный дом направиться сегодня вечером". Взыграла тут в блуднике похоть, и, забыв свои дела, отправился он в притон.

Шел мимо праведник и, видя беседующих, сказал себе: "Вот люди нашли время и ведут добрую беседу, оставив суету. Я же, грешный, уже три дня не выберу часа, чтобы навестить заболевшего соседа". И, отложив заботы свои, пошел праведник поддерживать добрым словом больного.

Так праведный повсюду видит добро, но рабу порока весь мир – соблазн ко греху.

Из поучений

преподобного аввы Дорофея

Слышал я, – рассказывал святой авва, – о некоем брате, что когда он приходил к кому-либо из братьев и видел келию его невыветенной и неприбранной, то говорил в себе: блажен сей брат, что отложил заботу обо всем и весь свой ум устремил горе... Также если приходил к другому и видел келию его убранной, выветенной и чистой, то опять говорил себе: как чиста душа сего брата, так и келия его чиста... И никогда он не говорил ни о ком: сей брат нерадив или тщеславен, но, по своему доброму устройению, получал пользу от каждого.

Христос

Он идет путем жемчужным
По садам береговым.
Люди заняты ненужным,
Люди заняты земным.

"Здравствуй, пастырь!
Рыбарь, здравствуй!
Вас зову Я навсегда,
Чтоб блюсти иную паству
И иные невода.

Лучше ль рыбы или овцы
Человеческой души?
Вы, небесные торговцы,
Не считайте барыши.

Ведь не домик в Галилее
Вам награда за труды, –
Светлый рай, что розовее
Самой розовой звезды.

Солнце близится к притину,
Слышно веянье конца,
Но отраднo будет Сыну
В Доме Нежного Отца".

Не томит, не мучит выбор,
Что пленительней чудес?!
И идут пастух и рыбарь
За Искателем Небес.

Николай Гумилев

На ваші запитання відповідає
архімандрит Амвросій (Макар),
настоятель парафії
свт. Амвросія Медіоланського
(м. Мілан, Італія)

Мой папа говорит, что ты молишься, ходишь в церковь, а Бог не дает тебе здоровья, различных материальных благ. Что я должна ему ответить?

Вы должны ему ответить, что мы молимся, просим Бога прежде всего о благах для нашей души, о ее спасении, о вечной жизни. Конечно, мы просим Бога и о нашем здравии, и о нашем благополучии, и о благах земных, но всегда говорим при этом: Господи, да будет воля Твоя. Потому что это не самое главное. Самое главное – наша жизнь во Христе, по его заповедям. И если это будет, то Господь не оставит нас и в земной нашей жизни. Как Он сам об этом сказал, призывая нас: ищите прежде всего Царствия Божия и правды его, а все остальное приложится. То есть если мы будем все делать, чтобы жить с Богом, и все совершать по Его воле, то земные блага Он нам приложит, подаст, не оставит нас и в земных наших нуждах.

Скажите, пожалуйста, как приучить себя к молитве? Как молиться по молитвослову: прочитывать "от и до" все молитвы, или как-то иначе? Честно говоря, суета повседневной жизни опустошает душу, и особенно вечером не хватает сил на то, чтобы обдуманно, тепло помолиться. Читаешь автоматически, сквозь сон, правило Серафима Саровского. А советить болит. А сил нет. Помогите советом, как нужно жить, чтобы хватало сил на осознанную, трезвую молитву.

Вот именно, осознанная и трезвая молитва должна быть в центре нашей духовной жизни. Ибо к молитве нельзя подходить, не оставив суету этого мира, не оторвавшись от повседневных забот. Нас Господь прямо учит, как совершать молитву: "войди в клеть свою, затвори дверь и соверши молитву втайне перед Отцем твоим небесным. И Он, видя тайное, воздаст тебе явное". Ибо молитва – это глубоко внутреннее невидимые действия души, которые свершаются человеком только после отрешения его от внешнего мира, от житейских попечений. Поэтому молитву совершает только тот человек, который предстоит перед Богом и видит свое внутреннее состояние. То есть он видит несоответствие свое Заповеди Божией, сокрушается сердцем, слушает свою совесть, кается, прилагая все усилия, чтобы исправиться. Только такое покаянное чувство своей вины перед Богом делает нашу молитву сердечной, только в такое сердце входит благодать Божия, все изменяющая и исцеляющая. У такого человека молитва становится дыханием души, и поэтому становится непрестанной, как учит нас апостол Павел. Молитва становится не просто желанным, а непременным действием, существенно изменяющим человека. Молящийся человек становится более спокойным, терпеливым, смиренным и кротким. Тогда у такого человека не стоит вопрос, как молитву совершать, как её читать и как её произносить, ибо она будет совершаться всегда независимо от внешних обстоятельств. Не будет ставиться вопрос не только о молитве, но и о всей духовной жизни, ибо исправляющийся, совершенствующийся христианин всё совершает в своей жизни через эту глубокую внутреннюю молитву своего сердца.

Смирнене прохання не використовувати видання з побутовою метою, а, прочитавши, передати його друзям. З благословення Священноначалія Української Православної Церкви в Макарівському Благочинні створено телефон духовної допомоги. Зателефонувавши за номерами +380-67-406-05-10; +380-50-312-46-16, ви зможете отримати поради православних священників, педагогів, психологів. Відгуки, запитання та пропозиції для газети надсилайте за електронною адресою: paraskeva_s@ukr.net. Редактор – архімандрит Філарет (Сгоров), настоятель храму Преподобної Параскеви Сербської сіл Лишня та Осикове, парафії на честь ікони Божої Матері "Всецариця" с. Осикове і храму Воздвиження Хреста Господнього с. Мостище, голова постійно діючої комісії з благочинства Макарівської районної ради та Макарівського Благочиння.